

היא נתנה דוגמה שעד היום אני זוכר: "אבא שלי עשיר כקורח והוא לכוד במרוץ האינסופי אחר הכסף, כדי לקנות את האושר ולהגיע למנוחה ולנחלה. הוא צריך רק מעט ממה שכספו יכול להשיג, אבל את הדבר האמתי הוא לא מצליח להשיג: להיות בקהילה עם מסורת ומשמעות, עבר ועתיד, ולהיות מקובל ומוערך על ידה. את זאת אין הוא יכול לקנות בכסף, וכל חבריו העשירים באותה צרה. ואתם, הקיבוצניקים, רק צריכים לא לפספס ולראות נכוחה את המשמעות של חיי הקיבוץ. האושר שכל העשירים שואפים אליו ובטיפשותם חושבים שעוד קצת כסף ויוכלו לקנותו, נמצא מתחת לידכם ואתם רק צריכים להביט אליו, להבינו ולקבלו".

המדורגות נשאו אותה אל עבר חלומה ואני חזרתי לרפת לקבל קבוצה חדשה של מתנדבות שערן שלח.

חלפו הימים, עברו הרבה מתנדבות, גם אני התבגרתי קצת וגם אתי שגית פגשתי בלהבות חביבה, במקום מאוד רומנטי - בהנהלת החשבונות. שגית הייתה אז מטפלת בגן הילדים בקיבוץ. הפכנו לזוג ונולדו לנו ארבעה ילדים.

חלפו שנים...

חמש עשרה שנים לאחר מכן, ברברה הייתה זיכרון רחוק, רחוק מאוד. רצה הגורל ובאחת הפעמים שבהן הצטרפתי לשגית לנסיעתה לקורס מקצועי חשוב בלונדון, הלכנו למחזמר "שיקגו". בעודנו מאחרים בגלל סידורי אחסנת חפצים, נכנסנו לאולם הגדול המלא עד אפס מקום בבריטים מנומסים, כשהכוכבים כבר על הבמה, תפסנו את מקומותינו השמורים. הסתובבנו לבמה וכמעט התיישבנו, כשלפתע אני רואה ואינסטינקטיבית צועק: "ברברה". כל האולם בהלם מהולגרות שלי, ועוד בלונדון. אבל ברברה ניצבה על הבמה והישירה מבט וניכר בה שזיהתה את הקול.

ד"ר סיבין חותם על מרשם בקיבוץ גת

אינדיאני, מה שאפשר לי להביא אותה לביקור אצל הוריי בקיבוץ גת. משפחתה באלבמה הייתה מעשירות הדרום ובעלותה חווה של 25 אלף אייקרים, שהם בערך פי עשרה מכל אדמות הקיבוץ. בקיצור, יפה, נחמדה וחכמה, ובנוסף לכל עשירה.

כשנהנים הזמן עובר מהר, וגם זמננו תם. בבית הקפה בטרמינל, דקות לפני שנשקה לי והמריאה להגשמת חלומה, הודתה לי על כך שהפלתי אותה במארב בים, ואמרה שאת החוויות שעברה אתי בחופשה בארץ היא לא תשכח לעולם, והוסיפה דבר מה שנראה לי אז לא ברור, אך כיום אני יותר ויותר מבין אותו ומסכים עם תבונתו: היא הודתה לי על כך שהכרתי לה את חיי הקיבוץ ואמרה שאנו הקיבוצניקים עדיין לא מבינים את צורת החיים שבה אנחנו חיים.

**שתהא השנה הבאה
שנה טובה,
שנת שפע וברכה.
"ארץ זבת חלב"
בזכותכם הרפתנים**

גונית וקיבוציה

גונית
www.granot.co.il

פעם רפתן תמיד רפתן

ש ביט לב הוא דור שלישי לרפתנים בקיבוץ גת, נולד ב-1968 ומגיל צעיר מאוד גדל ברפת. גם במהלך הלימודים ב"מוסד" למד רפת (כי זרקו אותו מהלימודים בגלל הפרעות קשב).

רפת גת ב-1980, לפני האיחוד

סבא שלו, **יעקב לב** היה מנהל הרפת של גת בשנות ה-40, ונהרג בהיותו רפתן בזמן שמירה על עדר הפרות, כשהעדר פונה מקיבוץ גת במלחמת העצמאות.

בנו, הדוד של שביט, **שלום לב**, היה ממשיך דרכו ומנהל הרפת בקיבוץ גת מספר רב של שנים.

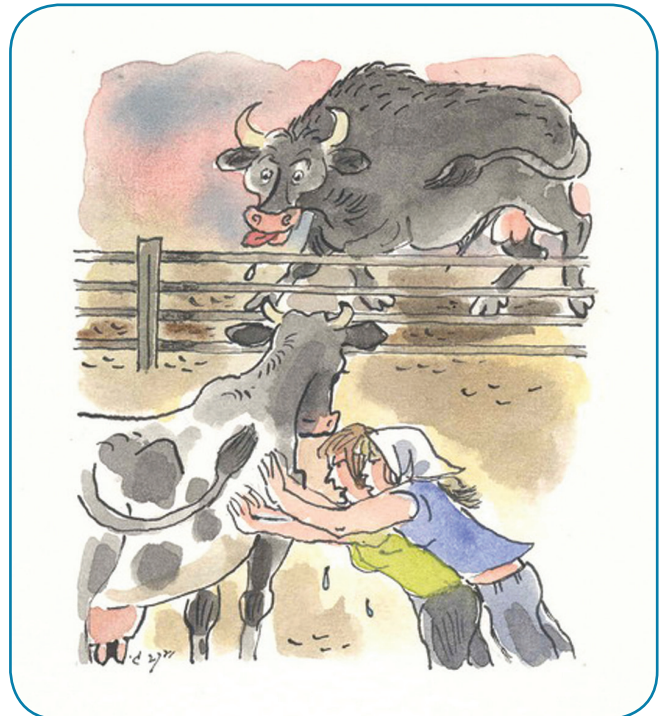
עם חזרתו מהטיול אחרי הצבא, השתלב בעבודה ברפת להבות חביבה שבעמק חפר, שביט ניהל את הרפת כשמונה שנים מ-1994. בקיבוץ הכיר את **שגית** אשתו, בת מושב רמת צבי. ב-2001 עבר שביט לנהל את הרפת בכפר מנחם למשך 12 שנה שבהן חיבר את הרפת לקהילה והיא חלק מעורב ומשולב, בכל העשייה החינוכית והתרבותית בקיבוץ. לפני כחודשיים חזר שביט הביתה (ושם הוא בונה את ביתו בימים אלה), לאחר שנבחר כמנהל רפת דרום בגת, כמחליפו של **עודד ארקין** שעבר לנהל את מרכז המזון במשוואות יצחק. הפעם כבר נפגש עם רפת אחרת ממה שהכיר - גדולה יותר, מושקעת ועם הרבה יותר עובדים. **בהצלחה!**

אגב, את שרביט הניהול בכפר מנחם העביר לידי האמונות של **אנואר**, מנהל הרפת הבודאי הראשון ועל כך בהזדמנות אחרת. ■

החיסון של סייבין היה נגיף מוחלש שניתן פעם אחת דרך הפה וחיסון את האדם לכל חייו, ותוך כדי כך חיסון גם את הסביבה דרך הפרשותיו, אבל הוא היה יותר מסוכן - במקרים רבים, ילדים נפגעו מהחיסון עצמו.

איך הגיעו לקיבוץ גת?

וכך, על מנת להפוך את החיסון לבטוח לשימוש ומהר, קיצר סייבין את תהליך פיתוח החיסון ובכך הציל את חייהם של ילדים רבים בעולם. הוא ויתר על מחקר ארוך ומייגע והלך לחפש מקום בעולם ששם חולים בפוליו, אך לא מפתחים את הסיבוך המשתק. אחרי שהסתובב רבות בעולם מצא את קיבוץ גת, "ועל-פי החומר שקראתי", הוסיפה ברברה, "ברור לי שאת נגיף הפוליו הוא לקח מקיבוץ גת וממנו השלים את פיתוח החיסון שלו,

איורו של יעקב גוטרמן מתוך "סיפורי קיבוצים" באתר הקיבוצים

האסטרטגיות שלי נגמרה מיד כשהבנתי מה עשיתי, התיישבתי בכיסאי, מופתע מברברה ומהצעקה. לא אכביר במילים על ביצועי השחקנים כי הרי מדובר בבימות לונדון.

בסוף המופע, אחרי שכל השחקנים נבלעו מאחורי הווילון הגדול, הציצה ברברה וקראה: "שביט, תמתין עוד חמש עשרה דקות ליד הבמה".

המתנו ופגשנו את ברברה. ישבנו אתה עד מאוחר בלילה והיא סיפרה כיצד התגלגלה ללונדון לא כרופאה אלא כשחקנית ראשית. וסיפור הפתיע עוד יותר מצעקתי באולם המלא.

התפתחויות דרמטיות

אחרי תקופת ההתנדבות בארץ היא חזרה ללימודיה בניו-יורק, סיימה את לימודי הרפואה בהצלחה יתרה. בזמן התמחותה במחלות זיהומיות עשתה מחקר במעבדות **LEDERLE** בניו ג'רסי. מחקרה התמקד בשיטות שונות של פיתוח חיסונים, ובמיוחד בניסיון לעשות אותם יעילים ומהירים להשגה, כדי לשפר את היערכות המדינה להתפשטות מגפות. המחקר מומן בכסף פדרלי של הסוכנות **CDC**, המרכז לבקרת מחלות, וכחוקרת הייתה לה כניסה חופשית לארכיוני החברה, שבשנות החמישים והשישים, הייתה אחת ממובילות פיתוח החיסונים, ביניהם החיסון נגד פוליו של **אלברט סייבין** והאנטיביוטיקה טטרציקלין.

באחת הפעמים, כשקראה על הבעיות שנוצרו בפיתוח התרכיב המוחלש של סייבין נגד מחלת הפוליו, נתקלה להפתעתה במסמכים שנוגעים לקיבוץ גת, מקום הולדתו.

די מופתע מדבריה, צץ בזיכרוני הסיפור שסיפר לי דודי **שלום** על חוקר דגול שהגיע לגת לצורך מחקר על חיסון הפוליו.

היא המשיכה: "לתרכיב המתחרה והמפורסם של **סאלק** היו בעיות משלו. הוא היה לא יעיל ומאוד מסורבל, ולא נתן פתרון לכל אוכלוסיות העולם.

